

Gezongen teksten

Nikolai Medtner (1880-1951)

Angel

Complete Songs, volume 3

Copyright vertalingen Hans Boland©Papieren Tijger

Opus 1 bis Ангел (М. Лермонтов) По небу полуночи ангел летел И тихую песню он пел; И месяц, и звезды, и тучи толпой Внимали той песне святой. Он пел о блаженстве безгрешных духов Под кущами райских садов; О боге великом он пел, и хвала Его непритворна была. Он душу младую в объятиях нес Для мира печали и слез, И звук его песни в душе молодой Остался — без слов, но живой. И долго на свете томилась она, Желанием чудным полна; И звуков небес заменить не могли Ей скучные песни земли.	Opus 1 bis De Engel Michail Lermontov/ ©Kees Jiskoot Een engel vloog hoog langs de hemel bij nacht En zong er zijn liedeken zacht; De sterren, de wolken tezamen, de maan Zij hoorden dat vrome lied aan. Hij zong van de zielen die zondeloos zijn Geboren in 's hemels domein, Van God in den hoge-, zijn loflied was vrij Van iedere huichelarij. Hij hield in zijn arm een jong zieltje geklemd, Voor een wereld vol treurnis bestemd; De klank van zijn lied bleef dat jonge ding – zij Het woordeloos – steeds levendig bij. Het heeft hier ter aarde veel lijden geduld, Van wond're verlangens vervuld; Geen enkele zeurige, wereldse zang Verving ooit die hemelse klank.
Opus 52 no. 1 Окно (А. Пушкин) Где мир, одной мечте послушный? Мне настоящий опустел! На всё взираю равнодушно, Дышать уныньем мой удел; Напрасно летнею порою Любовник рощиц и лугов Колышет розой полевою, Летя с тенистых берегов. Напрасно поздняя зарница Мерцает в темноте ночной, Иль в зябких облаках денница Разлита пламенной рекой. Иль день багряный вечереет.	Opus 52 no. 1 Het Raam Alexander Poesjkin/ Hans Boland Hoog boven de verlaten aarde Beklom de maan haar steile pas, Gehuld in nevels; ik ontwaarde Een raam waaraan een meisje zat. Alleen, verzonken in gedachten De weg die door de heuvels liep Afspiedend, bleek, zat zij te smachten; Ze leek nerveus en zuchtte diep. Maar plotseling klink er gefluister: 'Hier ben ik, vlug!' Terwijl de maan Zich schuw verschool in mist en duister, Zag ik het venster opengaan. Geluksvogel, dacht ik, bekropen

И тихо тускнет неба свод,
И клен на месяце белеет,
Склонясь на берег синих вод.

Вчера вечерней темнотою,
Когда пустынная луна
Текла туманною стезею,
Я видел — дева у окна

Одна задумчиво сидела,
Дышала в тайном страхе грудь.
Она с волнением глядела
На темный под холмами путь.

“Я здесь!» — шепнули торопливо.
И дева трепетной рукой
Окно открыла боязливо...
Луна покрылась темнотой.

“Счастливец! — молвил я с тоскою, —
Тебя веселье ждет одно.
Когда ж вечернею порою
И мне откроется окно?”

Door weemoed, komt er ooit een nacht
Dat ook voor mij een venster open
Zal gaan waar iemand op mij wacht?

Opus 52 no. 2

Ворон (А. Пушкин)

Ворон к ворону летит,
Ворон ворону кричит:
“Ворон, где б нам отобедать?
Как бы нам о том проведать?”

Ворон ворону в ответ:
“Знаю, будет нам обед;
В чистом поле под ракитой
Богатырь лежит убитый.

Кем убит и отчего,
Знает сокол лишь его,
Да кобылка вороная,
Да хозяйка молодая”.

Сокол в рощу улетел,
На кобылку недруг сел,
А хозяйка ждет милого,
Не убитого, живого.

Opus 52 no. 2

De Raven Alexander Poesjkin/ Hans Boland

Hoor die raven! Eentje krast:
‘Ik heb honger, er is vast,
Broeder raaf, wel iets te eten.
Wáár zou ik helaas niet weten’.

Krast de ander: ‘Kom maar meer,
Er is vlees genoeg voor twee
Achter gindse wilgebomen
Waar een held is omgekomen.’

Wie hem overvallen heeft
En waarom hij is gesneefd,
Weet zijn valk en weet zijn grauwtje,
Weet zijn mooie jonge vrouwtje.

Maar de valk vloog naar het bos
En die fielt berijdt het ros,
En zijn liefde heeft geen dode
Maar een levende van node.

Opus 52 no. 3

**Элегия
(А. Пушкин)**

Безумных лет угасшее веселье
Мне тяжело, как смутное похмелье.
Но, как вино — печаль минувших дней
В моей душе чем старе, тем сильней.
Мой путь уныл. Сулит мне труд и горе
Грядущего волнуемое море.

Но не хочу, о други, умирать;
Я жить хочу, чтоб мыслить и страдать;
И ведаю, мне будут наслажденья
Меж горестей, забот и треволненья:
Порой опять гармонией упьюсь,
Над вымыслом слезами обольюсь,
И может быть — на мой закат печальный
Блеснет любовь улыбкою прощальной.

Opus 52 no. 3

Elegie

Alexander Poesjkin/ Hans Boland

Mijn jeugd was wild, losbandig, vrolijk. Later
Werd alles dof, en nu resteert de kater.
Wanneer ik denk aan vroeger groeit de pijn
Als met de tijd de kracht van goede wijn.
Mijn toekomst grauwt, en wordt onder de golven
Van bitterheid en moeizaam werk bedolven.

Maar sterven? Nee, dat vrienden, wil ik niet.
Het leven biedt, met al zijn pijn, verdriet
En denkarbeid, genoeg om te genieten,
Bezorgd te zijn en tranen te vergieten,
Met af en toe een roes van harmonie,
Ontroerende, bezielde fantasie...
Vol smart, misschien, zal ik ter kimme zinken-
Waar voor het laatst de liefde op zal blinken.

Opus 52 no. 4

**Приметы
(А. Пушкин)**

Я ехал к вам: живые сны
За мной вились толпой игривой,
И месяц с правой стороны
Сопровождал мой бег ретивый.

Я ехал прочь: иные сны...
Душе влюбленной грустно было,
И месяц с левой стороны
Сопровождал меня уныло.

Мечтанью вечному в тиши
Так предаемся мы, поэты;
Так суеверные приметы
Согласны с чувствами души.

Opus 52 no. 4

Voortekens

Alexander Poesjkin/ Hans Boland

Ik was op weg naar u, te paard,
Omringd door blijde, speelse dromen,
Terwijl, al net zo onvervaard,
De Maan van rechts was opgekomen.

Ik kwam verliefd bij u vandaan...
Mijn dromen waren triest, onmachtig.
Links van de weg scheen nu de maan,
Maar hij was somber en neerslachtig.

Wanneer het stil is om hem heen
Verdrinkt de dichter in zijn dromen
En bijgeloof: voortekens komen
Dan met zijn stemming overeen.

Opus 52 no. 5

**Испанский романс
(А. Пушкин)**

Пред испанкой благородной
Двое рыцарей стоят.
Оба смело и свободно
В очи прямо ей глядят.

Блещут оба красотою,
Оба сердцем горячи,
Оба мощною рукою
Оперлися на мечи.

Opus 52 no. 5

Spaanse Romance

Alexander Poesjkin/ Hans Boland

Er verschijnen twee aanbidders
Voor een Spaanse edelvrouw:
Beiden onversaagde ridders,
Zinnebeeld van hou en trouw,
Recht haar in de ogen kijkend,
Sterk en vurig, knap en fier,
Voor geen tegenstander wijkend,
Met hun hand aan het rapier.

Жизни им она дороже
И, как слава, им мила;
Но один ей мил — кого же
Дева сердцем избрала?

“Кто, реши, любим тобою?” —
Оба деве говорят
И с надеждой молодою
В очи прямо ей глядят.

Dierbaarder dan heel hun leven,
Liever dan hun roem en eer
Is de maagd hun. Reeds vergeven
Is haar liefde immermeer.
Hopend zich te vergewissen
Van de liefde van de maagd
Smeken zij: ‘Gij moet beslissen,
Zeg ons wie uw hart behaagt!’

‘Een van u heb ik verkoren,’
Antwoord zij, ‘meer zeg ik niet.
Nooit zult u de waarheid horen,
Daar het lot mij dit verbiedt.’

Opus 52 no. 6

**Серенада
(А. Пушкин)**

Я здесь, Инезилья,
Я здесь под окном.
Объята Севилья
И мраком и сном.

Исполнен отвагой,
Окутан плащом,
С гитарой и шпагой
Я здесь под окном.

Ты спишь ли? Гитарой
Тебя разбужу.
Проснётся ли старый,
Мечом уложу.

Шелковые петли
К окошку привесь...
Что медлишь?.. Уж нет ли
Соперника здесь?..

Я здесь, Инезилья,
Я здесь под окном.
Объята Севилья
И мраком и сном.

Opus 52 no. 6

**Serenade
Alexander Poesjkin/ Hans Boland**

Ik sta, Inezilla,
Beneden en wacht:
Doe open! Sevilla
Geniet van de nacht.

Geen mens houdt me tegen,
Ik vrees geen gevaar.
Vertrouw op mijn degen,
Mijn cape, mijn gitaar.

Je bent toch nog wakker?
Papa is naar bed –
Ontwaakt hij, de rakker,
Dan krijgt hij zijn vet.

Je bent, mag ik hopen,
Alleen?... Maak een touw
Van lakens en slopen.
Wat treuzel je nou?

Ik sta, Inezilla,
Beneden en wacht:
Doe open! Sevilla
Geniet van de nacht.

Opus 52 no. 7

**Узник
(А. Пушкин)**

Сижу за решеткой в темнице сырой.
Вскормленный в неволе орел молодой,
Мой грустный товарищ, махая крылом,
Кровавую пищу клюет под окном,
Клюет, и бросает, и смотрит в окно,
Как будто со мною задумал одно.

Зовет меня взглядом и криком своим
И вымолвить хочет: “Давай улетим!
Мы вольные птицы; пора, брат, пора!
Туда, где за тучей белеет гора,
Туда, где синеют морские края,
Туда, где гуляем лишь ветер... да я!...”

Opus 52 no. 7

**De Gevangene
Alexander Poesjkin/ Hans Boland**

Ik zit achter tralies, verstijfd van de kou.
Een arend, geroofd uit het nest, aan een touw,
Speelt lusteloos met een kadaver en klappt
Bedroefd met zijn vleugels. Het is of hij snapt

Dat ik hier verkwijn in mijn vochtige kot:
Het is of hij deelt in mijn treurige lot.
Soms hoor ik hem krijsen, dan kijkt hij me aan
Alsof hij wil zeggen: ‘Kom, laten we gaan?’

Ik smacht naar de vrijheid, kom, vlieg met me mee
Besneeuwd zijn de bergen en blauw is de zee:
Daarheen wil ik vluchten, mijn broeder, daarheen!
Alleen met de wind zijn... vrij en alleen...’

3 Неопубликованные песни

**Молитва
(М. Лермонтов)**

Я, мать божия, ныне с молитвою
Пред твоим образом, ярким сиянием,
Не о спасении, не перед битвою,
Не с благодарностью иль покаянием,

Не за свою молю душу пустынную,
За душу странника в свете безродного, —
Но я вручить хочу деву невинную
Теплой заступнице мира холодного.

Окружи счастьем душу достойную,
Дай ей спутников, полных внимания,
Молодость светлую, старость покойную,
Сердцу незлобному мир упования.

Срок ли приблизится часу прощальному
В утро ли шумное, в ночь ли безгласную —
Ты воспрять пошли к ложу печальному
Лучшего ангела душу прекрасную.

3 Opgepubliceerde liederen

**Gebed
(M. Lermontov/ M. Konecny)**

Ik, o moeder van God, kniel in gebed
Voor uw beeltenis vol luisterrijke glorie,
Niet om verlossing, of het zegenen van de strijd,
Niet uit dankbaarheid of gewetensnood,

Niet voor mijn eigen godverlaten ziel bid ik
Mijn zwervende ziel, alleen op de wereld —
Maar voor het behoud van een maagd en haar
onschuld,
O warme schutsvrouw van deze kille wereld.

Omring haar waardige ziel met geluk,
Geef haar vrienden die haar terzijde staan
Een stralende jeugd, een rustige oude dag,
Een zachtmoedig hart waar hoop en vrede wonen.

En als het uur van haar afscheid nadert,
Op een roerige morgen of in een geruisloze nacht
Zie dan op haar neer en stuur naar haar sterfbed
Uw beste engel, om haar liefste ziel

3 Неопубликованные песни

**Эпитафия оп. 13а
(А. Белый)**

В предсмертном холоде застыло
Мое лицо.
Вокруг сжимается уныло
Теней кольцо.
Давно почил душою юной
В стране теней.
Рыдайте, сорванные струны
Души моей!

3 Opgepubliceerde liederen

**Epitaph op. 13a
(A. Bely/M.Konecny)**

Bevroren in de stervende kou
mijn gezicht.
De schaduwen ring
Sluit zich somber.
Het is lang geleden dat een jonge ziel rustte
In dit schaduwland.
Ween, gebroken snaren
Van mijn ziel!

3 Неопубликованные песни

Псалом

Ради имени Твоего
Господи прости согрешения мои ибо велики они.
Яви мне Господи милость Твою
и спасение Твое даруй мне.
Господи прости.

3 Opgepubliceerde liederen

Psalm

Terwille van uw Naam,
Heer, vergeef mijn zonden, want ze zijn groot.
Toon mij Heer uw genade
en schenk mij verlossing.
Heer, vergeef me.